

Pagaminsime 1000 tonų kukurūzų siloso

*Įspareigojimai žymiai viršyti * Kiekvienai karvei — po 11 tonų
kukurūzų siloso * Kukurūzų nuėmimas jau prasidėjo*

Jau seniai praėjo tas laikas, kada mūsų kolūkio nariai nepasitikėdavo kukurūzais. Ir kaip gali jie nepasistikėti, jeigu šiemet, greita pusmetrinio vasarojaus, kuris dėl drėgmės stokos sausose kalnuotose dirvoose šiemet turėjo blygas salygias augti, matėsi 4 metrų aukščio milžinai. Kukurūzų gera savybė yra ta, kad jie savo šaknimis sugeba pasisemti drėgmę iš gilesnių dirvos sluoksnių. Tai labai svarbu tokią sausą vasarą, kokia buvo šiemet.

Kukurūzus mes šiai metams auginame 30 ha plote. Juos keli kartus kaupėme ir ravėjome, davėme daug trašų, todėl derilus mus pradžiugino. Kaip miškas kukurūzai užaugo IV-oje (grandininkas Surgautas), I-oje (grandininkas P. Ramanauskas) ir kitose brigadose. Čia kukurūzų plotuose gali paklysti kaip miške, nes jie turi 4 metrus aukščio.

— Kad nors nepagriebtu rudens šalnos, — susirūpinėderliaus likimui nuogastauja kolūkiečiai.

Kad to neatsitiktų, mes nutarėm neveluoti kukurūzų derliaus nuėmimo. Kadangi augalų lapai jau pradeda džiuti, tai kukurūzų derliaus sudorojima mes jau pradėjome. I brigadoje kolūkietis Danys guldo kukurūzus su šenaplove. Šio-

nusipirkom naują siloso kāpoklę. Dabar silosavimo darbai eis dvigubai sparčiau.

O padirbėti tikrai teks išpeties. Jeigu šiai metams iš hektaro įspareigojimai gaučiai po 250 cmt, tai tikrumoje gausime po 300–350 cmt žalloslas masės. Tuo tarpu atskiri plotai duos ir 500 cmt žalloslas masės iš ha. Mūsų apskalčiavimui, šiemet mes pagaminsime apie 1000 tonų kukurūzų siloso.

Ar turėsime tokiam kiekui siloso užraugti tranšeju ir duobių?

Taip, turėsime. Kolūkyje yra išbetonuotų tranšeju, kuriose galima užraugti 700 tonų siloso. Dar turim 300 tonų talpos siloso duoblių, kurios jau pilnai paruoštos silosavimui. Reikiā, silosavimo metu nereikės sukti galvos, kur dėti silosą.

— Kad nors nepagriebtu rudens šalnos, — susirūpinėderliaus likimui nuogastauja kolūkiečiai.

Kad to neatsitiktų, mes nutarėm neveluoti kukurūzų derliaus nuėmimo. Kadangi augalų lapai jau pradeda džiuti, tai kukurūzų derliaus sudorojima mes jau pradėjome. I brigadoje kolūkietis Danys guldo kukurūzus su šenaplove. Šio-

mis dienomis kukurūzų derliaus nuėmimą pradeda II ir V brigados.

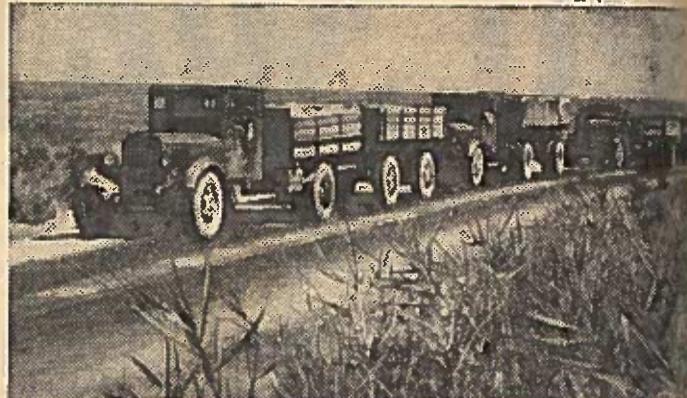
Kukurūzų transportavimui prie silosavimo panaudosime visus 3 kolūkio sunkvežimius. Dar keliais automatinas mums žada kolūkio šefai — rajkoopsajungos darbuotojai, kurie mums nematė padeda. Su tokio gausaus transporto pagalba mes spėsime kukurūzus pristatyti prie siloso kapoklių, kurios galės dirbtai pilnu pajėgumu.

Ten, kur galima tikėtis burbuolių, kukurūzų derliai nuimsime kiek vėliau, tačiau būtinai prieš šalnų pradžią.

Mes dabar tiesiog neįsvalžduojame, kaip reikėtų gyventi bė kukurūzų. Be jų mes negalėtume išvykdinti septynmečio plano gyvulininkystės produktų gamyboje. Juk šiemet mes vien iš kukurūzų kiekvienai karvel pagaminsime po 11 tonų siloso. Reikiā, kasdien kiekvienai karvel galima duoti iki 40 kg kukurūzų siloso, o tai įgalins pakelti gyvulinės produkcijos žemės laikotarpiu ir padės tvirtą pagrindą tolesniams pleno gamybos didinimui.

V. REPŠYS
«Šviesos» kolūkio pirmmininkas

Kazachstano plėšinių duona

ALMA-ATOS SRITIS. Keliukai ir tarybiniai spartina grūdų pristatymo į valstybinius paruošus partus tempus. Takstančiai automatinų perveža naujos lietus duoną.

Nuo traukoje: automatinu su grūdais kolona kele į Lepinskio elevatorių. J. Turino (TASS) nuotrauka

Jau tri metais iš visos suvažiavimai. 196 Vilniuje jubilejin skirta Ta osioms iš dainų masiškai sta dainų

Jau dalikoje prasiruošma tūrinėl ū mažiau rytel ir m veiklinink no Dainų liaudies še rejlikinės škūriūnus. skaičius i menu vis mūsų rajatai, kas didelio da

Mūsų veikia ti Nemuno atitinka re šventes re chorai yra daugumoj dantili dair kurioms r tēs reper neprielan 1960 m nū švent pasirodys kapelų orkestrone yra bet kaip dainų šve los, nors vo numat dalyvavavo. Įprasta k nežiūrint i dėties, vadila. Atsiž respubliko repertuarā tipinė kair mentinė su kal, du klas mo), viena mo), akordas ir būg mentinė s didesnė, je tu, grojan mentais.

Reikiā daugiau rūp mokinų maitinimu mokyklose. Šiai mokslo mokinios turi pajamų iš galbinių ūkių. Padedant kybos darbuotojams ir ūkiams remiant materiali eilėje rajono mokyklų visos salygos įvesti maniū maitinimą. Reikiā organizuoti toli nuo mokyklos įgyvendinimą.

Ne geres ir su liaudansamblių nėlio vidur reguliarai dutininkais ansambliai vienoje mo

Sie visi metu yra l reikalauja nizaciniu, o jo darbo turėti reiki mišrius chlo, Kamajles, Obelių ros namuo kūlio techn Kamajų. Pa nėse mok fabrike. Ka mu turi i kultūrinės dučių ansai jono mokyk

Kiek gera ne su liaud

ARTÉJANT JUBILIEJINEI DAINŪ ŠVENTEI

tris kartus pokario
Vilniuje skambėjo
Tarybų Lietuvos
dailininkų bal-
1960 m. liepos mén.
lyje įvyks respublikinė
liejinė Dainų Šventė,
Tarybų Lietuvos 20-
os metinėms atžymėti.
Dainų Šventė bus pati
šausia ir turiningiausia
švenčių istorijoje.
dabar visoje respub-
lije prasidėjo aktyvus pa-
rošimas šiai didžiai kul-
tūrai Šventei. Daugiau ar
du ruošiasi šiai Šventei
mūsų rajono savi-
ninkai. Šiu metų rajone
Dainų Šventėje chorai ir
šokių kolektyvai tu-
repertuare respub-
lios Šventės repertuaro
naujus. Šokių kolektyvų
parodė, kad šokių
vis daugiau domisi
rajono jaunimas. Bet
kas padaryta, yra tik
darbo pradžia.
Mūsų rajone šiuo metu
tik vienas choras—
emuno» fabriko, kuris
lauka respublikinės Dainų
realkalavimus. Kitai
yra neskaitlingi ir
gumoje juos galima va-
duininkų grupėmis,
oms respublikinės Šven-
repertuaraus techniškai
stas visuotinius
as. Rajono
no darbuoto
komjaunimo
letinių tary-
s uždavinys
visi 7—15
ikai lankytu
rivalomo mo-
edimas susi-
a materialine
1959—1960
aštuntosios
Sėlynės
alų mokyk-
ti paruošia
imti moks-
ią klasę, pa-
i mokytojai.
au rūpintis
nu mokyklos
metais iš pa-
dedant pre-
jams ir kol-
materialiai,
okyklų yra
vesti moki-
Reikia orga-
mokyklos
kinių pave-
dės rajono
arimas. Jis
kiekvienam
s turi dary-
tatymo del-
tinimo prie-
ndinimu.
i bendrojo
ksleivių ži-
kelti moky-
nų. Dėl to
ug turi gal-
mokyto-
etimo sky-
i, kad kiek-
je buțu par-
i, kad kiek-
ūkis padė-
ad kiekvie-
taptu aist-
i visa tal-
gu mokyk-
MSKIENĖ
dies šventimo
vedė

tyvais, bet šios laimėjimai
pasitenkinti negalima, nes
dar eilėje kolūkių, kaip
pavyzdžiu, «Tarybų Lietu-
vos», «Atžalyno», «Gegu-
žės Pirmosios», iki šiol nė-
ra šokių kolektyvų, o kituose
veikia tik moterų kolektyvai.
Veikiantieji kolektyvai
turi pakelti savo
meistriškumą, kovoti už re-
pertuaro meninį idėjinį lygi.

Ruošiantis respublikinėi
liejinė Dainų Šventei,
būtina kolektyvų vadovams
ir jų organizatoriams iš-
spręsti tautinių drabužių
klausimą. Šie metal parodė,
kad keli šokių kolektyvai
neturėjo tautinių drabužių
ir negalejo dalyvauti Šven-
tiniame koncerte. Tautinių
drabužių reikalingi ne tik
šokėjams, bet ir choristams,
saviveiklininkams ir
visam kolūkiniam jaunimui.
Jais tinka puoštis ne tik
Dainų Švenčių metu ar sce-
noje, bet ir visomis iškil-
mingomis progomis.

Ruoštis artėjančiai jubi-
liejinėi Dainų Šventei nuo
rugsejo mėnesio rajoniniuose
kultūros namuose padės
metodinis stalas, kuriame
bus visa reikalinga savi-
veiklos kolektyvams me-
diaga. Kas mėnuo visų
žanru saviveiklos vadovams
bus rengiami seminarai.

Saviveiklos vadovų ir or-
ganizatorių, komjaunimo,
profsaunginių organizacijų
uždavinys—siekti, kad mū-
sų rajone visi meno žanrai,
ruošiantis Tarybų Lietuvos
20-osioms metinėms, įgautų
masinį pobūdį.

S. KUZMIENĖ
Rokiškio kultūros namų
meno vadovė

Mūsų kalendorius

Kiek Lietuvos laimėta
Tarybinė pataps,
Pradėjus neregėtą
Jos metraščiuose lapą.

Tai gilus ir pras-
mingas liaudies po-
eto L. Giro, kurio
75-asis gimimo
metines minime
rugpjūčio 27 d.,
lyrinės poemos «Pa-
verkniai» posmas.

Šiandien kiekvienam
mūsų aškū, kad visus laimėjimus
Lietuva pasiekė
tik broliskų tautų
nuoširdžios draugystės ir paramos
dėka. Tai ypač ge-
rai suprat Liudas
Gira. Tlk ištojus
Lietuvių į tarybi-
nių respubliką še-
dė.

Šiemet gegužės mėnesį Maskvo-
je vyko III Tarybų Sąjungos ražy-
tojų suvažiavimas, kuriame dalyva-
vo daug svečių iš Javarių pasaulyo
žalių. Jų tar-

pe buvo ir pa-
žangus ameri-
kleidių ražyto-

jas — žurnalistas Filips Bonoskis.

Filips Bonoskis yra kilęs iš Lie-
tuvoje. Mūsų respublikos Ražytojų
sąjungos pakvietė ražytojų ir jo
žmoną apsilankytį tėvų žemėje.
Birželio mėnesio pradžioje Bonos-
kis su savo žmona atvyko į Vilnių.
Lietuvoje jie išbuvo 13 dienų.

Filips Bonoskis su žmona pla-
žai susipažino su Tarybų Lietuvos
darbo žmonių gyvenimu, tankesi jos
miestuose ir kaimuose, fabrikuose
ir statybose, svečiavosi kolūkiuose.
Ražytojas keliony metu kalbėjosi
su darbininkais ir kolūkiučiais,
mokslininkais, literatūros ir meno
darbuotojais.

Neseniai Amerikos laikraštyje
„Worker“ pasirodė F. Bonosko
straipsnis „Nauji socialitetinės Lie-
tuvo žmonės“, kuris buvo pėrspaus-
dintas „Tiesoje“. Šiame straipsnyje
ražytojas dalinasi išpūžiai iš
kelionės po Tarybų Lietuvą.

Zemiau spausdiname kitą ražy-
tojo straipsnį apie svečiavimąsi
Lietuvos, kuris buvo paskelbtas
žurnale „Sovietųjų Sąjuz“.

Temo. Smulkus lietuvių tarytum
rūkas gaubė horizontą. Mašina

LIUDAS GIRA

m, jis entuziastin-
gai paskelbė, kad
dabar «Lietuva —
LTSR», kad «Lie-
tuvo senos nebėr».
Jis sveikino Lietu-
vos TSR Konstitu-
ciją, kuri sutekė
respublikos žmo-
nėms laisvę dirbtį,
ilsėtis, šviesias.

Didžiojo Tėvynės
karas metais L. Gi-
ra buvo lietuviško-
jo junginio tarybi-
nių karių gretose.
Tuo metu jis para-
še žmonių savo
elleračius ir poe-
mas — «Nuo Uralo
gaudžia vėjai»,
«Žalgirio Lietuva»,
«Kovos žodis»,
«Adomas Mickevi-
čius Pavolgy»,
«Vienu žemė Tary-

bų» ir kitus, kurie
žadino karius į ko-
vą už tarybinę Tė-
vynę, apdaivavo ne-
sugriaunamą tautų
draugystę, melli-
gimtajam kraštui,
tėviškei.

Poetas mirė 1946
metų liepos mėnesį,
visas savo jėgas,
visą savo didžiuli
talentą atidavęs
liaudžiai, tarybinei
literatūrai. Daugelis
poeto elleračių,
parašytų liaudies
dainų formą, pla-
čiai paplitę liaudy-
je.

Liudo Giro var-
das įrašytas greta
žymiausių lietuvių
tarybinės literatū-
ros kūrėjų vardų.

„Aš pamačiau naują šalį“

jas — žurnalistas Filips Bonoskis.

Filips Bonoskis yra kilęs iš Lie-
tuvoje. Mūsų respublikos Ražytojų
sąjungos pakvietė ražytojų ir jo
žmoną apsilankytį tėvų žemėje.
Birželio mėnesio pradžioje Bonos-
kis su savo žmona atvyko į Vilnių.
Lietuvoje jie išbuvo 13 dienų.

Filips Bonoskis su žmona pla-
žai susipažino su Tarybų Lietuvos
darbo žmonių gyvenimu, tankesi jos
miestuose ir kaimuose, fabrikuose
ir statybose, svečiavosi kolūkiuose.
Ražytojas keliony metu kalbėjosi
su darbininkais ir kolūkiučiais,
mokslininkais, literatūros ir meno
darbuotojais.

Neseniai Amerikos laikraštyje
„Worker“ pasirodė F. Bonosko
straipsnis „Nauji socialitetinės Lie-
tuvo žmonės“, kuris buvo pėrspaus-
dintas „Tiesoje“. Šiame straipsnyje
ražytojas dalinasi išpūžiai iš
kelionės po Tarybų Lietuvą.

Zemiau spausdiname kitą ražy-
tojo straipsnį apie svečiavimąsi
Lietuvos, kuris buvo paskelbtas
žurnale „Sovietųjų Sąjuz“.

Temo. Smulkus lietuvių tarytum
rūkas gaubė horizontą. Mašina

sustojo, ir mes su žmona išėjome
i keliai, tūkstančiais kilometrų skili-
rantį mūs nuo savo namų. Visiškai
ne tikėtai mus apsupo vaikai
su puokštėmis gėlių. Vaikai buvo
iš Šiaulių, — miesto, kuriame kaž-
kada gyveno ir mano tėvai.

Šiauliai toll nuo Niujorko. Gi-
man Juos vienas nuo kito skiria
ne tik nuotolis, bet ir laikas, pra-
ėjęs tarp tos dienos, kai tévas
paliko tėvynę, ir iki dienos, kai
sūnus atsistojo ant jos žemės.

Šias diatas skiria ne vien tik
pusė šimtmečio, — jas skiria ištis-
sas istorijos puslapis.

«Kaip ten viskas buvo, mama?

— klausinėjome mes vaikystėje.

— Kaip gyvenome mes Lietuvos?

Motina, išlūdė žvelgdamas į tol-
li, daivavo apie sielevą ir sun-
kų darbą, apie žuvusius karuose,
kuriuos dalyvauti vertė juos ca-
ras. Darbo liaudies Lietuva buvo
tamšybės ir prietarų, batmės ir
skurdo šalis. Kiek tūkstančių lie-
tuvių, palikę savo gimtajā žemę,
bėgo į visas pasauly Šalis, ieško-
dami pragyvenimo šaltinių!

Ir štai atvykau pats savo aki-
mis pamatyti «kaip viskas buvo».

Bet mano tėvų Lietuvos jau vi-
siems laikams nebėra. Dvilyka-
dienų aš praleidau šioje respubli-
koje, aplankau tolimesnus Jos
kampelius ir ankstesnius išlūdes
skendėjusioje šalyje išvydau vi-
sai kitokį gyvenimą. Pamačiau
visiškai naują šalį — jaunystės ša-
li, kūrėjų šalį.

Vilniuje aš apžiūrėjau senuo-
sius Aušros vartus, su kuriais
susijusi mano motinos praeitis.
Palinkę prie Dievo Motinos at-
valdo, seni žmonės meldė sve-
katos. Aušros vartų slenos buvo
nukabinėtos sidabrinėmis plokštė-
lėmis su širdžių, kojų, rankų ir
galvų atvaizdais, sekurtais žmonių,
kurie jau dabar išsi kapuo-
se, žmonių-varguolių, prašlius
dievo palengvinti jų kančias. Ki-
ta dieną aš aplankiau Kauno li-
goninę, įrengtą pagal paskutinį
technikos žodį. Man parodė ten
naujausius diagnostinius aparatus.
(Nukelta į 4 psl.)

Mūsų medžiagos pėdsakais

„Savivaliavimas ar pasityčlojimas“

Atsakydamas į tokio pavadinim-
io straipsnį, atspaustintą «Po
Spalio vėlava» Nr. 67 (1808),
pranešu, kad išskelti faktai dėl
autobuso 51—25, kursavusio
1958 m. rugpjūčio mén. 14 d.
tarp Rokiškio ir Bradesių, yra
teisingi.

Nurodytas autobusas tikrai
nesustodamas pravažiavo nu-
rodytą sankryžą, bet kaičias dėl
to ne automašinos vairuotojui,
kadangi jam, kaip ir kiekvienam
kitam vairuotojui, néra priva-
loma sustoti vietose, ku-
riose néra autobuso sostojimo
ženklo. Sustodamas bet kur ir
bet kada, vairuotojas bus pri-
verstas laužti grafiką. Kadangi
minėtoje kryžkelėje ilipa ir
išlipa daug keleivių, netrukus
čia bus įrengta nuolatinė auto-
busų sostojimo vieta.

Visus rajono darbo žmones,
nuolat besinaudojančius prie-
mestinių autobusais, kviečiame
dažniau pareikšti autobusų sto-
čių savo pageidavimus. Tik pa-
laikant glaudų ryšį su keleiviais,
galima ištaisyti esamus trūku-
mus ir gerinti keleivių aptar-
navimą.

H. SAUSENAVIČIUS
Rokiškio KSER Nr. 28
viršininkas

Avansas už darbadienius

«Valstiečio» kolūkio val-
dyba avansavo kolūkiečius
grūdais — po 1 kg už dar-
badienį. Netrukus kolūkiečiai
bus išmokamas avan-
sas ir pinigais — po 1 rublį
už darbadienį.

A. Mellus

Dauglau Šelmininkliskumo tvarkant kolūklių lėšas

Z. KRUSTAITĖ
Valstybinio banko Rokiškio skyr.
inspektorė

da prasideda gautos produkcijos realizacija platesniu mastu, ne visų kolūklių valdybos stengiasi gautas pajamas racionaliai sunaudoti. Praleistais terminais ilgalaikės ir trumpalaikės paskolo mokėjimai rajone sudaro šiai dienai 591 tūkstančių rb, t. y. vidutiniškai vienam kolūkliui tenka po 15,5 tūkstančių rb. O juk už kiekvieną praleistą dieną priskaičiuojami padidinti procentai. Kartotekoje gamybos reikalams kolūklių išskolinimai sudaro 693 tūkstančius ir kartotekoje pagal kapitalinius idėjimus — 847 tūkstančius rb.

Gamybinės veiklos pagrindu yra kolūklio pagrindinės gamybos priemonės, nuo kurių priklauso kolūklių darbo našumas, darbadienio svarumas. Kiekvienos kolūklio valdybos uždavinys rūpintis pagrindinių gamybos priemonių ekonomišku išalkymu ir išsau-
gojimu. Iki rugpjūčio mén. 1 d. rajono kolūklių nuo gautų pajamų į nedalomus fondus nejneš 773 tūkstančius rb. Reikšia, tokiai sumai neišaugo, neatsistatė

Dabartiniu momentu, ka-

„Aš pamačiau naują šalį“

(Atkelta iš 3 ps.)

Elektrokardiografus, rentgeno ir kitą aparaturą. Paskui aš nuvyku pas Kauno politechnikos instituto ir Vilniaus universiteto studentus; krašte, kuriame dar nesenai daugelis nemokėjo nei skaityti, nei rašyti, sis jaunimas studijuojas sudetingiausias fizikos bei chemijos problemas.

Išvaidzduokite jausmą, užvaldžiusi mane važiuojant tuččiu negyvenamu slėniu. Aš paklausiau, kur mes esame, ir man atsakė: «Jūros dugne». Taip, dugne! Todėl, kad jau šlais metais dauba bus apsemta, ir didžiulis rezervuaras visai Lietuvai tieks elektros energiją. Aš pats mačiau, kaip vykdomas šis milžiniškas projektas, kaip statoma hidroelektrinė. Aš kalbėjausi su žmonėmis, įgyvendinančiais lietuvių svajone įvesti šviesą į kiekvieną namą. Jų balse, jų akysė matėsi pasididžiavimas. Tokia jauna Lietuva—energijos kupinė, svajonės įkvėptų, ir svarbiausia, turinčių visas galimybes šalį svajonelį igyvendinti žmonių šalis.

Ar patikės visu tuo mama? Mano tėvas niekada nesužinos apie tai: Jis mirė tol nuo giminės žemės. Padavimai, kuriuos Jis man pasakodavo! Dainos, kurias Jis dainavot Dabar šlu padavimų ir dainų žemė nugrimzdė amžinybę: naujosios Lietuvos ateitis—tai palydovai ir elektrifikavimas, tai nauja ir laiminga tauta.

Mes pabuvojome įvairiose Lietuvos vietose ir visur matėme obeliskus arba kryžius, stovinčius prie kelio žuvusiams per karą atminti. Nuo nacistų ir jų lietuviškų tarnų rankų žuvo 700 000 lietuvių. Dabar ten, kur jie buvo užmušti ir palaidoti, auga lieknos pušys, žydi gėlės.

Naujos Lietuvos laisvė iškovoja brangia kaina. Ir nors mažai kas praleido ši karą, nepraradęs ko nors brangaus, aš retai sutikdavau čia įnirtusius žmones. «Keilio į komunizmą» kolūkyje viena moteris—šios arteles pirminkinė—papasakojo mums apie tragedišką tévo ir dėdės mirtį. Ji pasakė, kad jai su vaiku buvo paruoštas kapas, bet stebuklingai jiems pavyko išsigelbėti...

Ši moteris pasakė, kad kolūkiečiai savo septynmečio planą nutele (vykdytų per trejus metus. Ir, žūrėdamos į supančių mane žmonių veidus, į lankus, žadančius gausų derlių, aš patikėjau jos žodžių realumą.

Važiuodami dažnai matydavome senovines pilis ir bokštus, nuo kurių mūsų senoliai budriai sekdoval: ar nesiartina nuo Rytų mongolai, ar nežygiauja iš Vakaru kryžiuočiai? Mums parodė vietas, kur antrojo pasaulinio karo metu slapstėsi lietuvių partizanai ir užpuldinėjo hitlerininkus. Mums parodė nusausintas nuo peilių plėčias, derlingas dirbas. Lietuva jau pavijo ir pralenke Jungtinės Amerikos Valstijas pagal pleno gamybą vidutiniškai vienam gyventojui. Ji pasiryžusi pralenkti JAV ir kitose srityse. Tarybų Lietuva tampa industriale respubliką.

Aš apžiūrėjau Akmenės cemento

gamyklių. Greta jos išaugo visiškai naujas miestas. Jaunais galima pavadinti ne tik miesto gatves, bet ir pačius miestiečius, nes jie priklauso tai kartal, kuri neturi dar ne trisdešimt metų. Vakar šie žmonės dirbo laukuoje, šlandien jie dirba gamykloje ir turi aukštą kvalifikaciją. I viena cechą aš atėjau, kai ten vyko profsąjungos susirinkimas. Paklausiau darbininkų, ką jie svarsto. Man atsakė: paskolas suteikimai, kas statosi naujus namus arba išgyja baldus. Savo ruožu, darbininkai pateikė daugybę įvairiausią klausimų, o atsišveikindami atnešė man knygą «Degantis slėnys» ir paprasė autografo. Irašant autografa čia, mieste, kuri iki šiol aš visiškai nepažinojau, mane apėmė didžiulis džiaugimas: man pasirodė, kad šia knyga įnešiau savo nedidelį indėlį į didingą mūsų liudies epopėją. Po to aš nuėjau apžiūrėti pulkių darbininkų kultūros rūmų, o mano žmona — į miesto ligoninę. Jauname, dar nebaigtame statyti mieste visur matėme meilę žmonėms, rūpinimasi jais.

Mums suminėjo daug skaičių, kuriuos aš stengiausi prisiminti, bet čia pat sažiningai prisipažindavau, kad skaičiai neka man nėgyvai tol, kol nepamatysi už jų gyvybę žmonių. O juos aš mačiau visur: ir naujojo Klaipėdos laivų statykoje, ir Kauno šilko įmonėje, ir Šiaulių trikotažo fabrike.

Mes pletavome darbininkų valgyklose, susipažinome su studenčių gyvenimu, kalbėjomės su įvairiausiu profesijų žmonėmis ir vienuomet jautėme jų karštą troškimą žengti pirmyn, kurti dar šviesenį gyvenimą. Kūryba — gyvenimo šaltinis. Niekas negali pastariešinti jos jėgai. Štai kodėl net užsieniečiai, patekę į sveika atmosferą, kur visi dirba bendram labui, pajaucia norą išsiungti į ši darbą. Čia bevelk neįmanomą likti pašalinu stebėtoju. Būtent tokia jausma aš patyriau, vaikščiodamas Lietuvos žemę.

Darbas kuria ne tik materialines vertėbes. Darbas auklėja žmogų. Darbas gydo žmogaus skausmą. Darbas teikla džiaugsmo, nes Jame gyvenimo prasmė ir turinys. Aš giliai supratau, kad dabartinė Lietuva — laimingas kraštas. «Tai mūsų žemė,— kartojosi visi, su tuo tik teko man kalbėtis.—Mes padarėme tai, mes pastatėme tai, mes rengiamės statyti dar daugiau...»

Lietuva labai rūpestingai saugo kultūrinį palikimą. Ir šlandien čia žmonės dainuoja savo puikias, viename pasaulyje žinomas dainas, kuriose atsispindi visas tautos gyvenimas.

Šlandien skamba naujos dainos. Tarybų Lietuva troksta taikos vienam pasaulyi. Lietuviai nori, kad apie tai žinotų visi žmonės, visi amerikiečiai, ir ypač lietuvių, gyvenančių Amerikoje.

Stovėdamas podulkiančiu lietuvių Staluose, mano tévo gimtinėje, aš pajautau, ką gyventinas lietuvių žemėje kupinas kūrybinio polėlio. Lietuva atgimė. Jos laukia šviesi ateitis. Ir žmonės linksmai dainuoja apie tai.

Filipas BONOSKIS

Apylinkės muziejuje

Pernai vasarą mokytojo Vaclovo Brazdeikio vadovaujamas kraštotyrininkų būrelių kasinėjimui rastas žalvarinės sagės, apyrankės, balnakalpės, letigaliai, akmeniniai kirvukai. Turtingos senovinės knygų ir monetų kolekcijos.

Muziejuje eksponuojama taip pat pas kolūkietį Alfonsą Lutiką rastas gėdingas prasities eksponatas — širdies formos apylinkės paragėlis Ženklas. Jame išskaiti žodžiai „Ubags Kulių parapijos“. Nr. 87, 1827. Idomus taip pat ir kitas eksponatas — medinis lovys, kuriamo buvo plakami grafių Oginskijų žmonių deputatus tarybos vykdomojo komiteto pirmininkė Sofija Šlienė aptaria naujai paruoštą ekspoziciją „Apylinkės archeologinių paminklų“.

Kolūkis išskyrė muziejui patalpas. Mokyklos mokymo dirbtuvėse mokiniai ir apylinkės komjaunuolai padarė standus, spintelės, lentynėles. Apylinkės tarybos deputatai, mokytojai, komunistai, komjaunuolai rinko eksponatus.

Apylinkės kraštotyros muziejus atvėrė duris lankytojams. Muziejuje jau yra daugiau kaip tūkstančiai įvairių eksponatų. Atskiras

standas skirtas moksleivių kasinėjimui metu rastiems daiktams. Talijaviriausios žalvarinės sagės, apyrankės, balnakalpės, letigaliai, akmeniniai kirvukai. Turtingos senovinės knygų ir monetų kolekcijos.

Muziejuje eksponuojama taip pat pas kolūkietį Alfonsą Lutiką rastas gėdingas prasities eksponatas — širdies formos apylinkės paragėlis Ženklas. Jame išskaiti žodžiai „Ubags Kulių parapijos“. Nr. 87, 1827. Idomus taip pat ir kitas eksponatas — medinis lovys, kuriamo buvo plakami grafių Oginskijų žmonių deputatus tarybos vykdomojo komiteto pirmininkė Sofija Šlienė aptaria naujai paruoštą ekspoziciją „Apylinkės archeologinių paminklų“.

K. Liubšio tekstas ir nuotr. (ELTA)

kolūklo pirmininko Jono Jonausko, Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos deputato Domicelės Salytės Butkienės, komjaunuolių Albinos Žemgulėtės, Justinos ir Vlado Katkų bei kitų kraujų suliaistytų dokumentai, asmeniniai daiktai. Šalia stendo lentynėlėje guli didelis albulmas. Jame visų 22 nuo banditų rankos kritusiu apylinkės komunitai ir komjaunuolių nuotraukos ir gyvenimo aprašymai.

Muziejuje numatyta toliau plėsti.

Nuotraukoje: muziejaus organizavimo iniciatorai—vidurinės mokyklos direktorių Bronius Butkevičius ir Kulių apylinkės Darbo žmonių deputatus tarybos vykdomojo komiteto pirmininkė Sofija Šlienė aptaria naujai paruoštą ekspoziciją „Apylinkės archeologinių paminklų“.

Betos Matutytės šuolis

Ankstyvo ryto tyla sudrumstė motoro ūžesys. Pa-važiavęs aikštė, lektuvas lė-tai pakilo į orą. Aukščio strė-lė lakūno kabinoje rodė 2.000 metry. Beta Matutytė, liek-na, mėlyną kombinizonu mergina sudviem parašiutais —atsarginiu ir pagrindiniu prieina prie atvirų kabino durų. Plaukia nedideli debe-sys. Jie primena išdraikyto vatos kuokštus. Rodosi, šok-si bedugnėn ir paskęsi berj-biamo pūkų patale. Beta jau-dinasi. Ne, tai ne baimės jausmas. Šokti iš tokio aukščio Beta jau priprato. Juk tai jos 113 šuolis. Jaudina kitkas: kaip jai pavyks padaryti sudėtingą pratimą—prieš išskleidžiant parašiutui nepriekaištingai atlitti

ore ketis judestis. Juk apa-čioje šuoli stebi „priekabūs“ teisėjai ir jos mokytojas sporto meistras Zinovijus Javičius, vienas tarybinio parašiutizmo veteranų.

Bet svarstyti nebéra kada. Jau duotas ženklas — šokti. Valios įtempimas — ir Beta Šokė išlēktuvo. Parašiutininkė krenta žemyn. Kritimo greitis didėja kas sekundę, taip pat greitai mažėja nuotolis iki žemės. Krentas žmogaus kūnas nuo žemės atrodo tarytum akmuo. Ir kiek reikia savitvardos nu-galėti savyje nesąmon'ngą norą greičiau išskleisti parašiutą! Beta skaičiuoja sekundes... 25, 26... dar anks-ti... 29, 30 — dabar jau ga-lima. Ranka paliebtė aliumi-

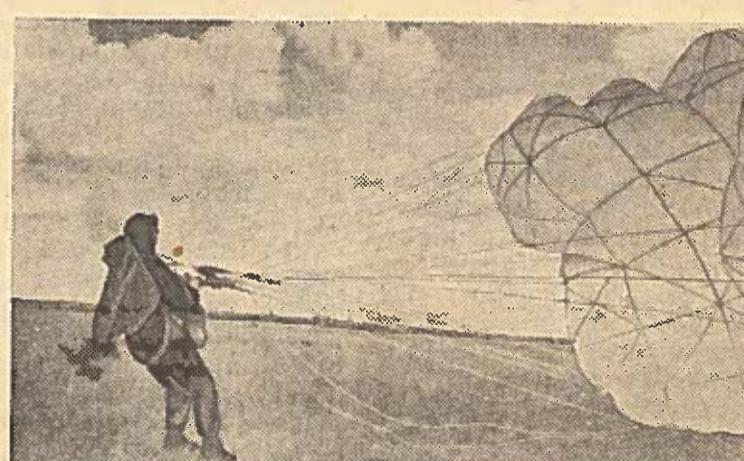
nio sankabą ir už nugaru raminančiai susėgždėjo bu-skleidžiančio parašiuto i-kas. Lengvas postūmis, kur visuomet pajunta parašiutininkas, kai visiškai išskleidus parašiutui sumažėja krito greitis, ir prasidė-lėtas nusileidimas. Kas gė-buti maloniu! Po tavim kai ant delno atsiveria ne-aprūpiami žemės plotai nuostabiausiomis spalvomis Norisi dainuoti visu balsu.

Bet dainuoti anksti. Prak-akis — antroji pratimo di- Reikia nusileisti į pažymėjimą 100 metry spindulio ratu tuo pačiu kuo mažiau nuti-ti nuo lēktuvo. Čia ir y- šuolio esmė. Beta minty apskaičiuoja nuotolį iki re-ir patraukia lynus. Jais valdo parašiutą, priversdam ji leistis reikiama kryptimi. O žemė vis artėja. Lie-penki, trys, du metrai. Je-jos suglaustos ir diek iš-eulenklos per kelius. Opta žolės lyg didžiulė leliją i-siskleidžia baltas parašiutu Draugai skuba į nusileidimą vystą pasveikinti drąsiai merginos. Teisėjai išmatuoja nuotolį nuo rato centro—17 metry.

— Valio, Beta! Sveikin su rekordu, — ir Vilniaus aviacijos sporto klubo in- struktoriaus Vytautas Kazan vičius tvirtai paspaudė švytinčios iš džiaugsmo merginos ranką.

Taip Vilniaus Valstybinė V. Kapsuko vardo universi-teto IV kurso studentė Beta Matutytė pirmoji iš Lietuvos merginų pasiekė respublikinių parašiutinio sporto rekordą.

Nuotraukoje: matomė Betą Matutytę po rekordinių šuolių. G. Taraničius Už redaktorių P. MILAKNIS

Skurdžių šalis

Mažoje Pietų Amerikos šalyje Paragvajuje, kuris apiplėšiamas iš dviejų pu-sių — jų plėšia vietos diktatorius Stresnerio klika ir Anglijos-Amerikos koloni-zatorius — viešpatauja bal- bus skurdas. 90 procentų Paragvajaus sostinės Asun-

sojono gyventojų vaikščioja basi: pigiausiu batu pora kainuoja 300 guaranių. Juos išsigyt neįstengia net aukštos kvalifikacijos darbininkas. Plačiosios darbo žmonių masės negali nusipirkti duonos ir minta virtu manioku.

Nes Centro-
vos T
priem-
kenčiu-
kolūki
ukiuos
tik lai
nikos
čių s
žiemke
čiais i
Kaij
séja n
Dau
bel ta
ruoštis
nuo pa
tus įdi
dymus
«Drau
dija» i
ku, tai
atinein
derliu
Šiuo
ja raj
mastu.
jau pa
ūkis, t
sėjės s
šimtis
pasejo
«Krašt
kiti ko
Deja
ga ir
žiemke
pasiruc
«Spart
ne tik
kenčiu
mažai i
Jei ir i
ma, ži
būti su
leisti.
Reiki
žiemker
dymas-

TSRS L

Jeigu
vyksite
kaip tui
mūsų ra
daugybė
pakrant
vešlius
los. Bet
valstieči
krašte
skurd, i
Bet Est
tūs žmo
čiams ki
nuo lat
tūkstanč
akmenų,
ma būtų
Pagrī
— visu
Praeita
Mekvieno